

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conferentiæ Theologico Morales

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,
Confessariorúmque omnium

Ex Materia Septem Sacramentorum Atque Justitiæ De Restitutione
Excerptæ

Sargar, Elisaeus

Augustæ Vindelicorum, 1720

De Materia remota Sacramenti Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41194

nem peccatorum. Ratio est: quia licet peccatum illud obicit (concupinatus) inchoatum fuerit ante Baptismum, tamen fuit consummatum post Baptismum, ideo est materia absolutionis sacramentalis, quâ obtrâ, vi Sacramenti Baptismi reliqua remittuntur, quæ non fuerunt remissa propter obicem.

De materia remota Sacramenti Pœnitentiæ.

CONFERTIA XXI.

Materculæ accedens Confessionale sic confitetur: *ô Domine Pater, ego sum sententia, sola in domo absque liberis, non habeo cui irascar aut quocum contendam; non soleo jurare, minus blasphemare; & ideo aut laborare aut oro; nunquam soleo committere Sacrum delictum; doleo itaque de omnibus peccatis meis & peto humillime Sacerdotalem Benedictionem; Merito ergo quaeritur, an & qualiter absolvi possit,*

RESOLUTIO: Cùm certum sit apud omnes, peccatum mortale post Baptismum & nunquam adhuc Sacramento Pœnitentiæ subiectum esse materiam necessariam huius Sacramenti: sufficientem, non tamen necessariam materiam non posse absolvi, nisi fateatur vel aliquod peccatillum veniale, vel saltem mortale

mortale jam olim confessum : ad quod proinde confitendum, suaviter induci debet cum novo dolore, aut certe cum *Misereatur, & Indulgentiam &c.* absque ulteriori Absolutione, in nomine Domini dimitti. Ita omnes.

CONFIDENTIA XXII.

149.

Alius advocat suum ordinarium Confessorium die Indulgentiarum, eique confitetur dicendo Pater quia ab ultima mea Confessione non memini alicujus peccati, accuso me de omnibus peccatis meis ante hac Reverentiae vestrae confessis ac notis, de iisque de novo doleo : Quæritur ergo, an possit denuo absolvi : Ratio dubitandi esse potest, quia peccata jam sæpius remissa non videntur posse iterum remitti.

RESOLUTIO : Talis Pœnitentis Confessio & laudabilis & optima est, ut potè à piis mentibus per Confessiones generales praticata: & ex communi doctorum Confessoriorum praxi approbata, qui in defectu materiae sufficientis (ut absolutionem valeant imperit) inquirere solent de peccatis jam confessis. Unde ad rationem dubitandi. *q.* De ratione absolutionis non esse, quòd actu semper remittat peccatum sed quòd per gratiam, quam confert, si ejus remissiva : quòd patet in eo Pœnitente, qui ante absolutionem veram contritionem elicit, adeoque peccatorum remissionem obtinuit ex opere operantis : sicut ergo
pec.

peccatum mortale ante Confessionem per
condicionem delictum, materia est, non tan-
tùm sufficiens, sed etiam necessaria hujus Sa-
cramenti, ita etiam peccatum jam legitime
confessum ac remissum per Sacramentum. Al-
merito

46. Dices: In alii Sacramentis forma non potest
cadere bis super eandem materiam; ergo nec
in sacramento Pœnitentiæ.

ꝛ. Peccata secundum se non esse materiam
proximam sacramenti Pœnitentiæ, sed Con-
fessionem dolorosam eorundem ubi ergo est
nova Confessio, ac novus dolor, nova quoque
materia proxima adest; licet materia remota
eadem sit.

CONFERENTIA XXIII.

47. Simplicianus confitetur peccata mere dubia
Sic ut confessarius certitudo diritaliter colligere
nequeat ex ullis circumstantiis aliquod pec-
catum: quid agendum tunc Confessario, ꝛ.
Vel Simplicianus assertit sola venialia dubia
talia, de quibus certum est, non esse mortalia,
dubium verò an sint venialia, & tunc dimitten-
dus est absque absolutione, nisi velit aperire
aliquod peccatum certum saltem veniale, vel
mortale confessum: vel sunt dubia mortalia,
de quibus scilicet dubitatur, an sint mortalia,
necne: & tunc inducendus, ut confiteatur ali-
quod peccatum certum veniale, non mortale

con-

confessum olim, & sic absolvendus est absolute. Quod si hoc convenienter fieri non possit, ut si instet periculum mortis Pœnitentis, absolvatur sub conditione. Quod si nullum instet periculum pœnitenti & Sacerdos advertat, illū ex mera simplicitate non posse aliquod certum peccatum pandere, potest non minus sub conditione illum absolvere. Si denique advertat id ipsum ex malitia, pertinacia, aut hypocrisis reticere, tunc tanquam indispositus dimittendus est sine Absolutione, idque ei significandum. Ratio horum omnium est: quia forma sacramentalis non est cum conditione proferenda, nisi sit periculum aliquod damni spiritualis in Ministro aut in pœnitente, quod aliter commode evitari nequeat: quando autem peccata dubia sunt venialia tantum, certum est non imminere tale periculum: si vero sunt mortalia cum circumstantiis jam recensitis, tale periculum est: igitur.

CONFERENTIA. XXIV.

ARdentius confessis peccatis suis excitat in se amorem Dei super omnia, [atque] ita absolvitur: an valide.

ꝛ: Licet secundum communissimam, Theologorum sententiam, ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ requiratur ut pars essentialis, aut saltem integralis necessaria dolor formalis

malis de peccatis, nec sufficiat virtualis tantum an alio actu inclusus, quia tamen moraliter vix fieri potest, quin confessarius, adeoque de peccatis suis actu cogitans, si eliciat actum amoris Dei super omnia, non etiam formaliter doleat de peccatis suis, Ardentiam valide absolvi. Ita noster patric. part 3. Theol. sacram cap. 2. n. 79.

CONFERENTIA. XXV.

Pœnitens, dum confitetur, habet voluntatem imposterum non peccandi amplius, adeoque dolorem implicitum de peccatis commissis: an is sufficiat ad Sacramentum Pœnitentiæ.

R. Non sufficere: quia propositum solum de cæterò non peccandi stare potest, cum complacentia de peccato præterito: quam tamen complacentiam necessario excludere debet dolor requisitus ad hoc Sacramentum: secundum omnes.

CONFERENTIA. XXVI.

149.

Pœnitens enarratis peccatis in Confessione dicit, se dolere, quod non habeat dolorem de peccatis: an id sufficiat ad absolutionem dandam.

R. Videri non sufficere: quia desiderium

derium doloris non est dolor : requiri
autem ipsum dolorem , omnes docent :
Igitur &c.

CONFERENTIA. XXVII.

Rudis facta Confessione formaliter & ex-
plicitè doler de peccatis enarratis, prop-
ter pœnam furcæ, quam timet: vel infamiam,
quam incurrit: an hic saltem dolor suffi-
ciat.

R. Neque hunc sufficere: Quia non est
supernaturalis, seu ex motivo supernaturali
elicitus. *ita omnes, saltem post Conc. Trid.*
Et Ratio est: quia dispositio ad formam debet
esse ejusdem ordinis cum forma inducenda:
sed dolor seu conditio in homine peccatore est
dispositio necessaria ad obtinendam Grati-
am Sanctificantem per Sacramentum Pœnitentiæ,
quæ est forma vel maxime supernaturalis:
igitur.

CONFERENTIA XXVIII.

Non pauci solent valde frequenter confiteri
peccata sua venialia (aut etiam imper-
fectiones) recitando ea ex memoria instar
Confiteor, quod Confessioni præmittitur: uti-
que non dolentes de omnibus ac singulis, quia
in nullo se emendant, sed est una: quid ergo
Confessario cum talibus faciendum, difficul-
ter.

152.

R.

R. Certum esse, confitentem sola venialia sub mortali debere dolere de iis saltem aliquibus, eaque emendare proponere. Ratio est evidens: quia alioquin defectu proxima materiae, Sacramentum fiet sacrilegium. Dixi, saltem aliquibus, quia cum unum peccatum veniale possis dimitti absque alio, si poenitens de uno vel altero doleat, cum proposito ea emendandi, Confessio utique erit valida: aliud plane est de mortalibus, quorum unum sine alio non dimittitur: ideoque necessarius est dolor universalis de omnibus. Monent ergo sunt tales imperfecti: ut ea solum peccata venialia confiteantur conterantque, quorum emendatio ipsis cordi est, reliquis praetermissis ne tempus gratis terant, & Confessarium molestent absque fructu.

CONFERENTIA. XXIX.

153. Conscientiosa puella quaeritur apud Confessarium, quod in comparabiliter majorem dolorem sentiat ob mortem sui amantissimi Parentis, quam ob fornicationem a se commissam, et si etiam de hac doleat, eamque detestetur ex animo: timet proinde, se non habere sufficientem dolorem ad digne obtinendam Absolutionem sacramentalem: Quid consilii aut consolationis debet illi dare Confessarius. R. Quaerat ex ea, an potius vellet

Patr

Patrem non esse mortuum, quam peccatum non esse commissum; si secundum, ergo rectè se habet dolor puellæ: dolet enim super omnia Appretiative, siquidem majus malum æstimat offensam Dei quam mortem Parentis et si sensibilibiter & intensivè hæc magis moveat: Si vero fateatur prius, tunc rectè timeret se non habere dolorem requisitum ad absolutionem; quia revera non habet, dum offensum DEI minus æstimat, quam mortem creaturæ,

CONFERENCE. XXX.

Constitutus in articulo mortis, seu tempore, quo obligat præceptum Pœnitentiæ, an satisfaciatur per Contritionem, si adsit facultas confitendi? 154

g. Non satisfacere, sed peccare de novo mortaliter. Ratio est, quia habens facultatem adimplendi præceptum quando obligat, & non adimplet peccat sine dubio: Sed constitutus in articulo mortis (supposito quod sit in statu peccati mortalis) obligatur ad Sacramentum Pœnitentiæ, & supponitur habere facultatem, illud suscipiendi: Ergo non adimplendo peccat.

Nec certè tunc potest elicere contritionem veram, quia talis virtualiter includere debet voluntatem adimplendi, omnia præcepta, quam non habet constitutus in articulo mortis habens copiam Confessarij, & omittens confiteri, ut patet. Unde sit.

G

CON

CONFIDENTIA XXXI.

155. Sacerdos admissio peccato mortali celebravit sine præmissa Confessione, cum haberet occasionem confitendi, accusatque se postea in Confessione, quod semel celebraverit in statu peccati mortalis elicitam tamen prius contritionem, an dicat veritatem?

ꝛ. Mentita est iniquitas sibi: nam tali impossibile est Contritio, dum superest facultas confitendi, ut *Conf. præc.* probatum est. Obligatus ergo fuit hic Sacerdos celebraturus sub mortali ad Confessionem: vel (non habita copia Confessarij) ad Contritionem. Juxta illud Apostoli, *Probet autem seipsum homo* etc.

CONFIDENTIA XXXII.

156. Pœnitens doluit de peccatis ex timore pœnarum, tanquam sub motivo formali ac finali ultimo, ita ut si non essent pœnæ æternæ et etiam temporales, non detestaretur, nec relinqueret peccata: Quæritur, an talis dolor sufficiat ad validam Confessionem; ꝛ. Talis dolorem non fuisse attritionem requisitam ad Confessionem. Ratio est: Quia non avertit voluntatem absolute à peccato, sed tantum conditionate, si non essent pœnæ, imo concludit actualem affectum ad peccatum, quod propter solam pœnam detestatur, non autem propter injuriam Deo illatam, aut offensam Dei: Igitur nulla est attritio.

CO

CONFERENCE A. XXXIII.

Confessarius, auditis peccatis quærit ex 157.
Pœnitente, num de illis doleat, isque re-
spondet frigido illo verbo, ita: deberne ipsi
cerdi; &. Non tam facile, nisi exhibeat aliqua
signa doloris, v. g. percutiendo pectus, aut
emittendo gemitum: Ideoque proponenda
sunt tali, aliqua motiva veri doloris eliciendi
pro securitate Sacramenti.

158.

CONFERENCE A. XXXIV.

Pœnitens invincibiliter putat, se habere ve-
ram Attritionem, cum sit æstimata tantum: An
validè & fructuosè absolvitur.

&. Nec validè, nec fructuosè. Ratio est,
quia attritio æstimata non est attritio, sicut ho-
mo pictus non est homo: requiritur autem &
ad valorem & ad fructum Sacramenti Pœni-
tentia Attritio, quæ sit simpliciter Attritio:
Igitur.

Cæterum talis non peccat propter ignoran-
tiam invincibilem? eique in sequenti confes-
sione verè dolorosa peccata dimittuntur, tam ea,
à quibus in posteriori confessione valida absol-
vitur, quam illa à quibus in priori confessione
invalida absolutus putabatur.

CONFERENCE A. XXXV.

confessario sciscitanti ex pœnitente, an ha-
beat firmum propositum de cætero non amp-
lius peccandi mortaliter, responder, vellem
quidem, quia scio difficile huicmodi pec-
candi

159.

cata Deo, ad certè non possum superare pravam meam consuetudinem peccandi, ut expertus sum post multa proposita in confessionibus facta, & nunquam servata: Quæritur an possit tali licitè impertiri absolutioem?

RESOLUTIO: certum est apud omnes, ad condignam Pœnitentiam requiri propositum absolutum ac firmum non amplius peccandi mortaliter, quia sine tali proposito peccator se non perfectè avertit à peccato, nec se ad Deum convertit: Itaque quærendum est ex Pœnitente, quidnam per suam Velleitatem intelligat, an scilicet illam, quæ stat cum actuali affectu & voluntate peccandi? Et cum hac nec licite, nec validè absolvi potest, vel intelligit solum aliquam timiditatem seu credulitatem, se iterum in pristina peccata lapsurum, ut hætenus factum est? & cum hoc stare potest absolutum ac firmum pro nunc propositum, nec obstat quòd brevi mutandum esse credatur: ac consequenter confessarius ipsi licitè potest impertiri absolutioem. Ita DD. communiter. Et Ratio utriusque partis est: quia prima illa velleitas frigida ac pigra non potest dici absolute volitio; ideoque neque propositum, at verò posterior est vera volitio atque propositum licet cum aliqua timiditate aut credulitate oppositi futuri conjunctum, igitur hæc, non verò illa, sufficiens est ad absolutioem.

Conf.

CONFIDENTIA XXXVI. 160.

Confessarius habet Filium Pœnitentem ordinarium, qui hebdomadatim ter quaterve accedit ad Confessionem cum iisdem peccatis gravibus, an teneatur, aut possit illi credere, quod habeat sufficiens propositum emendationis, & an teneatur aut possit illum toties quoties absolvere? difficultas sanè non adeo parva: sit tamen.

RESOLUTIO prima: Si pœnitens est in occasione proxima peccandi, in qua scilicet moraliter vix potest declinare peccatum, non potest absolvi, nisi proponat talem occasionem dimittere. *Ita omnes*, Et Ratio est clara, quia non evitare occasionem proximam peccandi mortaliter, est eo ipso peccare mortaliter, juxta illud: *qui amat periculum, peribit in illo*: atqui ad veram Pœnitentiam requiritur necessario propositum non amplius peccandi mortaliter: ergo etiam requiritur præpositum evitandi hujusmodi occasionem proximam, nisi moralis impossibilitas aliquandiu impediatur: Atque tunc etiam debet adesse animi resignatio ac parata voluntas deserendi illam occasionem, cum primum commode poterit: Seria pœnitudo peccatorum in ea commissorum: propositum firmum in ea non amplius relabendi? familiaritatem consuetam cum complice omnino devitare &c.

RESOLUTIO secunda : Propter solum relapsum non est cuiquam deneganda Absolutio, modo præferat, se verè & ex toto corde sincere dolere de peccatis commissis, habereque firmum & minimè fucatum se emendandi propositum, nisi fortè justa causa occurrat, quæ suadeat absolutionem ad breve tempus differendam. Ita P. Matth. Stoz in *Tribun. Poen.* l. 1. n. 107. citans pro se *Dian. Sanchez. & Dicastill.* Ratio autem est prima : Quia talis probabiliter credi debet habere sufficientem & requisitam dispositionem ad Absolutionem ; adeoque habet jus ad eam petendam, quo non potest privari absque in iuria, facta peccatorum Confessione : Ergo Confessarius obligatur ad eum absolvendum, etiam si sit peccator consuetudinarius, vel etiam in proxima occasione constitutus, dummodo adsit impossibilitas eam deserendi : Quia (altera ratio est) Confessarius, pensatis circumstantiis Resolutioni appositis, prudenter sibi persuadere potest ac debet, Pœnitentem accedere hic & nunc cum vero dolore ac proposito non peccandi : plus autem non requiritur ex parte Confessarij, nec ex parte pœnitentis ; Igitur &c.

162. Dices : Confessarius probabiliter prævidet pœnitentem brevi relapsurum : & quid tum ; eius enim non est iudicare de pœnitentis relapsu, & abstinentia à peccato, sed satis est, ut

ex-

existimare possit, pœnitentem habere pro hic & nunc sufficiens propositum non relabendi. At (ais) de hoc ipso proposito dubitat Confessarius: certe imprudenter, si enim fidem dat confitenti relapsum, quare non etiam promittenti emendam? an non eadem est ratio credendi pœnitenti loquenti contra se, quæ est loquenti pro se, certè si Christus ita nobiscum ageret, jam pridem ut Sodoma essemus. Imitemur ergo potius benignitatem Christi, omni momento quoscunque peccatores, quantumcunque relapsos, in sinum Misericordiæ suæ admittentis, non tantum septies, sed septuagies septies, id est [ut resolutio loquitur] toties quoties.

De Confessione.

CONFERTIA XXXVII.

Confessionem peccatorum specificam ac numericam vocant A catholicis Conscientiarum Carnificinam, qui negant esse sacramentalem, quia id ex SS. Scriptura probari nequit, an recte

Per. existimè; nam Joan. 20. v. 22. expresse dicit Christus Dominus: *Quorum remisseritis peccata, remittentur eis, & quorum retinueritis retenta sunt*, quæ sanè remissio aut retentio cum recta ratione fieri nequit, nisi pœnitens singula confiteatur, ut dijudicare Sacerdos possit, quæ remittenda, aut quæ retinenda sint. Nec reus absolvi poterit sine pronunciata Sacerdotis sententia: ergo ex sacra Scriptura clare ha-

berur necessitas Confessionis specificæ atque
 numericæ, simulque formæ Sacramentalis,
 Gratis insuper promittitur in verbis, dimittentur
 eis: utique per gratiam: & denique institutio
 in his: *Sicut misit me Pater & ego emitto vos:*
 unde *Apost. 2. Cor. 5. v. 18. ait Deus dedit nobis*
ministerium reconciliationis, *[nam pro Christo*
legatione fungimur.

CONFIDENTIA. XXXVIII.

164.

Constitutus in naufragio, vel alio morte
 periculo, clamat ad Sacerdotem, Pater absol-
 ve, quia homo peccator sum quaeritur an spo-
 sit illum Sacerdos absolvere, si nullum plane
 peccatum explicet, cum possit Ratio dubitan-
 di est, quia Confessionem oportet esse secretam.

De natura & necessitate Confessionis
 non esse, ut sit secreta, quin ob rationabilem
 causam, in majorem scelerum vindictam, aut
 sui humiliationem, possit aliquando esse pub-
 lica. *Ita Communis:* Per se tamen nullus un-
 quam tenetur confiteri peccata sua publice,
 saltem occulta, quia jugum Christianæ legis
 est suave: contrarium autem esset nimis difficil-
 le: nihilominus per accidens, si naufragans est
 dubius de contritione, tenebitur etiam publi-
 ce confiteri unum vel alterum peccatum, quod
 non patitur infamiam, aut est alias jam notum.
Ita Taner. apud nostrum Patric. Ratio ejus est,
 quia non sufficit ad absolutionem accipiendam
 edere generalia tantum signa doloris, ubi

spe

speciale peccatum exprimi potest citra infamiam.

CONFIDENTIA. XXXIX.

165.

QUælla est adeò verecunda, ut peccatum suum ore exprimere non possit: an possit Confessarius Confessionem ipsius scripto admittere?

Responsio. Si Muti Confessio scripta valeret, cur non & puellæ potentis loqui, ob datam rationem; ita tamen, ut præsens absolvatur.

166.

CONFIDENTIA. XXXX.

Quærus casû incidit in Confessarium indoctum, qui proinda peccatum aliquot mortale (puta osculum aut tactum impudicum) putavit esse duntaxat veniale, scivit tamen esse peccatum; & ita eum absolvit: quæritur ergo an hæc Confessio non fuerit alteri repetenda.

& Negative: Ratio est: quia ex una parte Quærus omnia sua peccata supponitur clavibus subiecisse: ex altera vero parte illa cognitio confusa peccati, sufficiens est ad valorem Sacramenti, ut patet in moribundo, qui absolvi potest, dummodo se peccasse fateatur.

CONFIDENTIA. XXXXI.

At vero Malevolentius datâ operâ quæ 167.

G 5

sivit

fuit Contentum in notam; an saltem hic teneatur repetere suam Confessionem alteri prudentiori.

R. Affirmative: Ratio, quia Malevolentius ipsa confessione actu peccavit mortaliter; nec defectu doloris fuit debite dispositus, ideoque nec validè absolutus.

CONFERTIA. XXXXII.

168. **B**onfidius bona fide confessus est, si in dormitanti, vel distracto, qui aliqua etiam mortalia non percepit absque tamen culpa Bonfidii; an Confessio fuerit valida.

R. Fuisse validam, nec repetendam rotam, sed solum quoad peccata obaudita. Ratio est: quia hæc sola non fuerunt debite clavibus subiecta: ideoque adhuc subiicienda.

CONFERTIA. XXXXIII.

169. **D**ubitanti confessus est, se dubitare, an omiserit, semel horas canonicas, post comperit, se eas certo omisisse: teneaturne id ipsum iterum ut certum constiteri. R. Non teneatur: Ratio est, quia illud peccatum iam fuit semel directè absolutum: quia in Confessione absolvitur quidquid coram Deo revera peccatum fuit: ergò sicut tale peccatum nova absolutio non indiget, ita nec nova Confessione.

CONFERTIA. XXXXIV.

170. **L**atentius confessus est aliquod peccatum, de quo ipse & Confessarius dubitant, an sit mortale, quod datâ absolute com-

peritur fuisse mortale; an opus est nova Confessione.

R. Negative: Ratio est, quia Laurentius ex una parte fuit confessus peccatum sicuti est; ex altera vero parte ad valorem Sacramenti non requiritur, ut poenitenti vel Confessario constet fuisse mortale vel veniale, dummodo sciatur esse peccatum.

CONFERENCE, XXXV. 171.

S. Ecuratus dubitat de Excommunicatione, Irregularitate, aut voto, ad cautelam petit absolutionem, vel dispensationem ab habente potestatem: postquam obtentam certo comparat ipsum tali vinculo innodatum fuisse: an debeat de novo absolvi vel dispensari.

Responsio. Non indigere nova absolutione vel dispensatione. Ratio est, quia absolutio vel dispensatio fuit absolute data si: nimirum vincula illa subessent: cum ergo subfuerint, absolute sublata sunt.

CONFERENCE, XXXVI.

Cap. cum infirmitas. De Poenitent. & Remiss. Medicis præcipitur, ut, cum eos ad infirmos vocare contigerit, ipsos ante omnia moneant atque inducant, ut medicos advocent animarum. Quæritur ergo an sit aliquod præceptum de aliquando facienda confessione sacramentali: Et quidem de præcepto Ecclesiastico constat omnibus, ex Conc. Later.

172.

tar. cap. *omnis utriusque sexus.* Ubi dicitur :
omnis utriusque sexus Christi fidelis, postquam
ad anos discretionis pervenerit, omnia peccata (ut
pote mortalia) saltem semel in anno confiteatur.
 De præcepto igitur divino sic

RESOLUTIO : Præceptum divinum
 de Confessione facienda obligat per se in arti-
 culo mortis, sicut in quolibet ejus morali
 periculo, in quali versantur ægroti, cum
 adsunt signa mortis naturalia : tempore pestis
 grassantis in ingressu prælij seu conflictus, aut
 periculosæ navigationis : mulier tenera pri-
 mum paritura, vel jam experta habere partus
 difficiles ac periculosos: Morti adjudicatus &c.
 Supposito semper, quod commiserint pecca-
 tum mortale. Ratio autem est: quia nisi tunc
 saltem homo peccato mortali obnoxius con-
 fiteatur, nunquam adimplebitur hoc præcep-
 tum, aut certe homo exponet se periculo cer-
 to, vel saltem probabili, nunquam adimplendi
 hoc præceptum à Christo institutum. Per
 accidens autem etiam obligat omnem volen-
 tem sumere Eucharistiam, quando est sibi con-
 sciens peccati mortalis. Ita enim docet Co. Trid.
 sessi 13. ex illo Apostoli: *probet autem seipsum hom.*

CONFERENCE. XXXVII.

173. **D**Evotulus per totum annum frequentius
 confessus est solum peccata venialia,
 nullius unquam mortalis conscius, ultimo
 die anni in mortale labitur: quæritur an obli-
 getur adhuc confiteri. Ob-

¶ Obligari præcepto annuæ Confessionis venialium tantum, ad quas non obligabatur: potest autem hîc & nunc satisfacere: Igitur obligatur: secus si per annum, saltem semel fuisset confessus aliquod mortale. Ita cum aliis Lugô Disp. 15. sect. 7.

CONFERENCE XXXVIII. 174.

Protervus Catholicus, ne objurgetur à Parocho, tempore Paschali facit Confessionem invalidam: An satisfecerit præcepto Ecclesiastico? Fuit ante hæc sententia plurimum probabilis; sed audi, quid ea hodie valeat.

¶ Protervum in validâ suâ Confessione non satisfecisse præcepto Ecclesiæ: Ita Decretum Alexandri, VII. inter propositiones damnatas anno. 1669. inter quas & hæc continetur: *Qui fecit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.* Ecce damnatur id dicens.

De Circumstantiis Confessionis.

CONFERENCE XXXIX.

Quidam insultus obiter confiteretur multa dicens: Blasphemavi, pejeravi, fui incastus, furatus sum multa, imprecatus fui aliis cacodæmonem, fulmina, grandines, & quidquid mihi in buccam venit: Jam nihil amplius

plus scio : quæri merito debet , an aliqui
huic Confessione desit.

Respondeo multum per omnem modum
Nec enim exponit numerum peccatorum, ne
speciem : Nec exhibet aliquem dolorem super
peccata commissa, neque propositum emen-
dationis : verbo, Confessio nulla est, nisi per-
ficiatur industria Confessarii, qui proinde in-
terrogare debet an blasphemaverit Deum vel
Sanctos; An fuerit incastus, cogitatione vel
opere: an cogitationibus huiusmodi confes-
sum dederit: An eæ fuerint circa eundem aut
diversum sexum: An circa ligatam vel solu-
tam: An circa voto castitati astrictam: An et-
iam consanguineam vel affinem: An furtum
fuerit grave vel leve tantum: an rei sacræ,
ex loco sacræ &c. Nam omnes hæc sunt cir-
cumstantiæ speciem mutantem, ac necessar-
ie specificandæ in Confessione. Etenim actus
carnalis habitus cum soluta, est simplex for-
nicatio: si cum virgine invita, est stuprum:
cum vi illata, est raptus; utrumque contra
iustitiam: Si cum ligata, adulterium: Si cum
persona sacræ, sacrilegium contra virtutem
Religionis: Si inter consanguineos aut affines
incestus contra pietatem. Ecce: quomodo
non sufficiat se accusare in Confessione in ge-
nere tantum, dicendo, fui incastus & sic
aliis speciebus confessis discurrendam.

CO

CONFERENCE. L.

176.

Alius accusat se in Confessione, quod notabilem partem ex horis canonicis negliger omiserit : quod commiserit furtum mortale &c. Quod fecerit semel incestum cum consanguinea : de quibus proinde dolet, & petit absolutionem. Quæritur, an is pœnitens se sufficienter explicaverit.

Resp. cum magno numero Theologorum apud Partic. dic num. 407. valde probabile ac tutum esse, non necessario explicari debere circumstantias aggravantes tantum, quæ scilicet non mutant speciem actus, cujus sunt accidentia, atque ita, qui furatus est 1000. aureos, satisfacit dicendo, se commisisse furtum mortale : qui omisit majorem partem Breviarii, vel etiam totum officium unius diei, si dicat, se non orasse partem notabilem breviarii : Si peccavit cum propria sorore, si se accusat de incestu : & sic de aliis. Atque in horum sententia dictus pœnitens se sufficienter explicavit : nixus utique sententiæ valde probabili ac tutæ. Sed longè verior, probabilior ac tutior est sententia nostri Petri Marchant. Tribun. p. 1. tr. 3. tit. 3. q. 4. qui cum Communiori DD. asserit, necessario explicandas esse in confessione circumstantias notabiliter ag-

aggravantes, aut certe eas, quæ licet habeant rationem meræ circumstantiæ, vel accidentis respectu actus in communi, at respectu hujus actus in individuo, sunt verum objectum partiale substantiale, se solis & secluso ipso objecto principali, adhuc sufficientes ad peccatum mortale. V.g. in furto quantitas est materia communis: hæc quantitas 10. florenorum, aut mille florenorum, est circumstantia & objectum furti partiale, quælibet secundum se sufficiens ad peccatum mortale: etiam seclusa altera: Cum ergo hujusmodi circumstantiæ sint de substantia ipsius actus peccaminosi, debent non minus Confessione subijci, quam ipse actus: non enim potest hoc, vel tale furtum, v.g. mille florenorum, explicari absque hac, ac tali quantitate mille florenorum: ideoque minimè sufficit dicere, commisi furtum mortale: quia & furtum decem florenorum, & furtum mille florenorum, utrumlibet sine altero mortale furtum est: & similiter omittere unam horam cononicam pars notabilis est: & omittere omnes partes utique longe notabilior. Pro meliori explicatione, & confirmatione hujus sententiæ audi solidam rationem: quia ex natura institutionis Sacramenti pœnitentiæ per modum iudicii, (adeoque ipso jure divino) illa necessario sunt in confessione exponenda,

qua

quæ iudicium Sacramentale notabiliter alterant, quibus scilicet cognitis, longè aliter agere debet iudex Sacramentalis, quam si ignota sint: Et certè peccata in Confessione ita explicanda sunt Confessario, ut is de eorum qualitate & quantitate rectè iudicare, convenientemque pœnitentiam obligationemque præscribere valeat: Hoc enim ubique Concilia & PPes exigunt. Quin ipsam Conc. Trid. sess. 14. cap. 5. statuens, necessario confitendas esse circumstantias, quæ peccati speciem mutant, hanc ipsam dat rationem, conceptis verbis. *Quod sine illis peccata ipsa, neque à pœnitentibus integre exponantur, neque iudicibus innotescant: & fieri nequeat, ut de gravitate criminum rectè censere possint & pœnam, quam oportet imponere.* Hæc ibi: Atqui certum est prædictas circumstantias quam maximè alterare & immutare iudicium Sacramentale, ut sine illis peccata nec integre exponantur: nec à Iudice Sacramentali ritè iudicari possint. Quidni enim vel maximè alteret iudicium Sacramentale furari 1000. ducatos, & furari 10. Igitur qui furatus est 1000. aureos, ipsi non sufficit in Confessione dicere, furatus sum quantitatem mortalem: Et qui peccavit carnaliter cum sorore, non sufficit dicere, commisi incestum. Similiter qui uno actu intendit, vel uno actu externo (puta incendio, aut veneno) occidit plures aut totam familiam, ipsi non sufficit,

H
ced

cere; feci homicidium: Eodem modo blasphemias Christum, Deum, & omnes Sanctos, aut sub iuramento interrogatus de pluribus articulis peierans, multiplex peccatum blasphemias aut perjurii committit: Aut qui uno actu plures ad peccatum inducit aut scandalizat, pluribus detrahit, calumniam aut convitium infert, ei non sufficit dicere, blasphemavi, pejeravi, detraxi &c. Sed numerum vel saltem pluralitatem explicare debet: & sic de alijs similibus.

CONFIDENTIA. LI.

178. Aliquis omisit audire sacrum culpabiliter die Dóminica, in quam incidit festum fori: An sufficiat ipsi dicere, omisi semel sacrum die festo, item non jejunavi feria quatuor Temporum, in quam incidit vigilia alicuius Sancti aut dies quadragesimæ, an satisfaciat confitendo, quod semel fregerit jejunium? Item voravit in sæculo castitatem, postea in Religione, & demum suscepit Ordines sacros: An satisfaciat si dicat se peccasse contra vorum castitatis.

&. Cum Diana & alijs: Talem non obligari ad confitendos omnes titulos, quia plures sub eodem motivo obligant. Sic etiam fornicina peccans cum Religioso Sacerdote, satisfacit utrumlibet specificando, nec tenetur ad utrumque, sed eandem rationem.

CONFIDENTIA. LII.

179. Quando sunt opiniones probabiles DD. utrum aliquam circumstantiam non esse gravem

ut mortalem, aut certe eius malitiam non differre specie à malitia specifica actus, quæritur, an Pœnitens tacendo huiusmodi circumstantiam apparenter tantum speciem mutantem, satisfaciatur integritati Confessionis (e. g. an sponsus fornicans cum alia, tene aut dicere se esse sponsum? item an virgo primo fornicans debeat fateri se fuisse virginem.

Resp: Cum Dian. p. 1. tr. 7. per varias Resolutiones: Pœnitentem ad id non teneri: Ratio est, quia tales circumstantiæ, vel non gravem, vel certe non specie diversam malitiam adverunt actui.

De Satisfactione.

De satisfactione post Sacramentum Pœnitentiæ adimplenda hæc habet S. Conc. Trid, sess. 14. cap. 3. Debent scilicet et Domini, quantum Spiritus & prudentia suggesserit, pro qualitate criminum, & Pœnitentium facultate & convenientes satisfactiones iniungere, ne si forte indulgentius cum pœnitentibus egerint, levissima quædam opera pro gravissimis delictis imponendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis, ut satisfactio, quam imponunt non sit tantum ad novæ vitæ custodiam & infirmitatis medicamentum, sed etiam in præteritorum peccatorum viudictam & castigationem, nam claves sacerdotum non ad solvendum duntaxat, sed ad ligandum concessas etiam antiqui Patres & credunt, & docent. Ex quibus hic seq. quæri possunt, ac resolvi debent.

H 2

I. An

I. An in Confessione Confessarius necessario imponere debeat Pœnitentiã , & quantam.

II. An sit necessario acceptanda à Pœnitente.

III. An Pœnitens adimplens pœnitentiam in statu peccati mortalis satisfaciatur suæ obligationi.

IV. An & quomodo peccet Pœnitens omit- tens pœnitentiam.

V. Quis possit mutare pœnitentiã semel impositam.

CONFERENCE, LIII.

An in Confessione Confessarius necessario imponere debeat Pœnitentiã & quantam.

181. RESOLUTIO prima , Confessarius tene- tur sub gravi obligatione per se & regulariter imponere aliquam pœnitentiã & satisfactio- nem in Sacramento Pœnitentiæ. Colligitur ex tit. Conc. Trid. Et ratio est, quia Confessa- rius tenetur, quantum in se est; sed ad integri- tatem Sacramenti requiritur satisfactio aliqua iactu vel voto suscepta, igitur.

Dixi, *per se & regulariter*, quia cum adest impotentia (ut in moribundis, ratione ac sensibus destitutis) non requiritur satisfactio rei- pta, sed sufficit in voto, saltem implicito & virtuali in ipso dolore vero necessario inclusa.

RESOLUTIO secunda, Pœnitentia injun- genda

genda debet esse aliquo modo proportionata delictis, non absolute, sed spectata simul Pœnitentis dispositione, facultate & utilitate. Ita omnes ex Concil. cit. Ratio est, quia sine dubio Confessarius non tenetur imponere pœnitentiam peccatis Confessis simpliciter proportionatam seu æqualem, hoc enim & impossibile est, cum pœnæ peccatorum in foro Dei debitæ nobis sint incognitæ, & neque necessarium est, cum homine pluribus aliis modis pro peccatis suis satisfacere possint, & defacto satisfaciant. Unde D. Chrylost. hom. 3. in cap. 28. Matth. dicit; *Etsi eramus, modicam pœnitentiam imponentes, nonne melius est propter misericordiam rationem reddere, quam propter crudelitatem, ubi enim Paterfamilias largus est, Dispensator non debet esse tenax: Si Deus benignus, ut quid Sacerdos vult crudelis apparere.*

CONFERENTIA IV

An Pœnitens teneatur acceptare Satisfactionem à Confessario impositam.

RESOLUTIO, Pœnitens sub gravi obligatione, ex genere suo mortali, tenetur acceptare & implere pœnitentiam rationabilem, obligatorie impositam à Confessario. Ita Communissima DD. *um.* 183.

Ratio est, quia Confessarius potest & debet præcipere, ut jam offensum, ergo pœnitens tenetur acceptare, conseq. patet, quia præcipere & parere sunt correlativa. Antecedens si-

mitur ex verbis Christi Joan. 20. *Quorum retinueritis peccata, retenta sunt.* Ex quibus Trid. sup. concludit : In Sacerdotibus esse potestatem ligandi, non tantum ad infirmitatis medicamentum, sed etiam ad peccati commissi vindictam ac satisfactionem.

Dixi primo : *Sub gravi obligatione ex genere suo mortali* : quando nimirum est materia gravis, & tantæ obligationis capax.

Dixi secundo : Pœnitentiam rationabilem nam si sit manifestè iniusta sive ratione quantitatis, sive ratione qualitatis, puta si alicui propter mendacium officiosum imponeretur perpetuum silentium aut pauperi Eleemolynam, potest utique eam honeste recusare.

Dixi tercio : *Obligatoriè impositam*, ut enim obligatio pœnitentiam adimplendi, & culpa omissionis sic gravis, omnino debet adesse intentione Confessarii ita obligatio pœnitentem quia tota hæc obligatio pender ab intentione & voluntate Confessarii tanquam Iudicis & Legislatoris.

CONFERENTIA. LV.

184. *Utrum Satisfactio debeat fieri ab existente in gratia.*

RESOLUTIO, Satisfactio Sacramentalis a Sacerdote imposita adimpleta in peccato mortali, habet suum effectum, & satisfacit pœnam temporali peccatis remissis debitæ. Ita Scotus hic D. 15. q. 1. 11. 16. aliq̄ue plures, contra plures

plures, qui tamen tantum probant, pœnam peccato nondum remisso debitam non tolli peccato non sublato, quod verum est, at non contra resolutionem, quæ loquitur de pœna peccatis per Absolutionem remissis debita. Probatum itaque primo; quia existens in peccato mortali potest de congruo mereri Gratiam Sanctificantem, ut omnes docent: Ergo à fortiori potest satisfacere pro pœna temporali peccatis remissis debita. Patet conseq. tum quia remissio culpæ est longe excellentior remissione pœnæ? tum etiam, quia opera satisfactoria à Sacerdote iniuncta majorem habent valorem, utpote ex opere operato, quam bona illa opera, quæ sponte à nobis suscipiuntur. Secundo, quia, ut satisfactio sit beat. suum effectum, non requiritur, ut satisfaciens sit amicus illius, cui satisfacit: Igitur &c. Prob. antec. exemplo in humanis: Etenim si Petrius v. g. debeat flagellari ob crimen commissum in Regem, non est necesse, ut sit amicus Regis, sed satis est, si flagellationem sustineat igitur.

CONFERENTIA, LVI.

Utrum, quomodo & à quo possit Satisfactio Sacramentalis tolli aut commutari.

RESOLUTIO prima: Nemo potest dispensare, tollere vel commutare Satisfactionem Sacramentalem, nisi Sacerdos, qui, & quando potest, Sacramentum ipsum administrare. 185.

Pater : quia cum hæc sit pœna imposta à legi-
simo Iudice in foro conscientie , nullus potest
illam tollere aut commutare , qui non potest
eam injungere , aut qui non habet æqualem il-
li potestatem in eodem foro : hæc autem com-
petit soli Sacerdoti : Igitur &c.

RESOLUTIO secunda : potest quandoque
Satisfactio Sacramentalis semel imposta tolli,
& in aliud commutari. Patet : quia finis satis-
factionis est promovere salutem Poenitentis ,
puniendo commissa , & præcavendo commit-
tenda peccata , ergo quando hic finis videtur
per unam melius , quam per aliam satisfactio-
nem acquiri , potest una in aliam commutari.

187.

RESOLUTIO tertia : Non tantum qui in-
iunxit Satisfactionem , eiusque Superior , sed
etiam inferior & æqualis , potest aliquando
commutare ac tollere Satisfactionem ab alio
impositam. Ratio est : quia idem ipse , qui in-
iunxit , aut ejus Superior , possunt facere hanc
commutationem , quia sunt legitimi iudices in
hoc foro , quibus nemo præter Christum est su-
perior quoad hanc sententiam : sed etiam infe-
rior & æqualis eodem modo se habent : igitur,
&c. Prob. Min. quia licet inferior non possit va-
lidè absolvere in hoc foro , nisi accipiat jurisdi-
ctionem à Superiore , ea tamen semel habita , in
proferenda sua sententia non est amplius ei
subditus , cum Authoritate Christi absolvat ac-
liget , non vero Superioris.

RE-

RESOLUTIO quarta : Pœnitens volens sibi commutari Pœnitentiam, non tenetur posteriori Sacerdoti aperire peccata illa, ob quæ prior Pœnitentia fuit imposta. Ratio est: quia in hac commutatione non agitur de peccato, ob quod fuit imposta pœnitentia, ve de iustitia, qua imposta est: sed de infirmitate, difficultate, vel minori opportunitate Pœnitentis adimplendi eam, ob quam scilicet iustè commutari potest: ergo sufficit Pœnitenti allegare rationem, cur hæc pœnitentia sibi sit nimis gravis aut importuna.

RESOLUTIO quinta : Potest etiam inferior Sacerdos immutare pœnitentiæ, quæ fuit à Superiore imposta ob peccata Superiori reservata. Ratio est: Quia reservatio per priorem Confessionem fuit sublata, consequenter peccata non manent amplius reservata, nec per consequens pœna imposta: quare tunc inferior Confessarius respectu illius Pœnitentis habet sufficientem jurisdictionem in ordine ad commutandam Satisfactionem.

189.

RESOLUTIO sexta : Satisfactio sacramentalis non potest tolli aut commutari extra sacramentalem Confessionem. Patet: quia tollere obligationem ad priorem Satisfactionem persolvendam, ejusdem potestatis ac rationis est, cuius est eandem imponere; alias certe laico non minùs competere potest,

190.

H 5

quam

quandacerodi : ergo licet extra Confessionem non potest imponi Satisfactio sacramentalis , ita nec tolli aut commutari.

Petes , quæ sint causæ rationabiles commutandi pœnitentias ?

191. *z.* Eas esse impotentiam , fragilitatem periculum transgressionis , mutationem conditionis , satisfactioes alias magis opportunas &c. Hæc enim rationabiliter inducere possunt Confessarios , ut pœnitentias ab illis impositas commutent , vel omnino dispensent.

De Absolutione Sacramentali.

CONFERENTIA. LVII.

192. **S**upponitur ab omnibus , Formam sacramentalem Pœnitentiæ Sacramenti consistere in his verbis : *Ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris & Filii & Spiritûs sancti Amen.* Sed quid , si prolatis verbis *Ego te absolvo* , moriatur Pœnitens , eatequam proferatur reliqua , à peccatis tuis , &c. essente verè absolutus ? Rationem dubitandi subministrat Concilium Trid. sess. 14. c. 3. ibi : Docet præterea Synodus , Sacramenti Pœnitentiæ formam ,

qua præcipue eius vis sita est, in illis Ministri
 verbis positam esse, *Ego te absolvo &c.* In qui-
 bus licet expressè non ponatur, à peccatis tuis,
 subiungitur tamen particula, &c. Qua qui-
 dem particulâ clarè demonstrat Concilium, se
 nolle approbare sententiam Scolasticorum,
 quòd scilicet id, quod sequitur, à peccatis tuis
 in nomine Patris &c. Non pertineat ad essen-
 tiam, vel certè integritatem Formæ, saltè
 de præcepto exprimendum.

RESOLUTIO : Pœnitens mortuus pro-
 patris verdis, *Ego te absolvo*, antequam profer-
 rentur sequentia à peccatis tuis, &c. fuit ritè ab-
 solutus. Ita nunc Communissima Doctorum, uti-
 que ex cit. Conc. quod sine dubio voluit expri-
 mere totam formam essentialem, dum dixit,
Ego te Absolvo ; aliàs etiam expressurum reli-
 qua, non tantùm per obscuram particulam, &c.
 Sed clarè, ut & priora, expressit : Conle-
 quenter mens Concilii fuit, totam essentialiam
 hujus formæ consistere in verbis à se expressis,
 reliqua verò per Tū. &c. significata, addenda
 esse ex more Ecclesiæ expressioris significatio-
 nis gratiâ. Ratio autem est : quia forma hujus
 Sacramenti consistere debet in iis verbis, qui-
 bus sufficienter significatur persona iudicis ab-
 solventis ; actus judicialis ; effectus, & persona
 Rei : sed hæc omnia abundè significantur in
 illis tantum verbis *Ego te absolvo*, vel *absolvo*
te : Nam persona Iudicis exprimitur explici-
 te

tè, per pronomen *Ego*; aut implicite per ipsum verbum indicativum, *absolvo*; actus iudicialis & effectus [absolutio à peccatis] significatur etiam per verbum activum, *Absolvo* quod, quia profertur super Confessione peccatorum hinc & nunc facta, sufficienter determinatur ad significandam animæ Absolutionem à peccatis hinc & nunc importatur per pronomen *te* in accusativo, quod omnino spectat ad essentiam formæ: atque ita *à peccatis tuis* continetur in verbis *absolvo te*; ut sensus sit *ego confiteor peccata mea* (dicit Pœnitens) & *ego te absolvo* [subjungit iudex] scilicet à peccatis tuis confessis.

CONFIDENTIA. LVIII.

Moribundus confitatur per litteras Confessario absenti, petitque ab eo Absolutionem: quæritur, an talis Confessio & Absolutio valeat?

RESOLUTIO prima: Non licet absenti Sacerdoti per litteras confiteri, & ab eodem absente Absolutionem accipere. Ita in terminis Decretum Clem VIII. Anno 1602. quod in Congregatione Sanctæ & generalis inquisitionis damnavit, & sub Excommunicationis pœna, ipso facto incurrenda, ac summo Pontifici reservata, prohibuit oppositum.

RESOLUTIO secunda: At verò omnino licet Sacerdoti absolvere Pœnitentem, presentem, qui per Nuncium vel litteras confessus

193.

194.

sus est, modo præsens nutu vel signo sufficienti Confessionem suam ratificet. Ratio est: quia tunc datur Absolutio, non ratione Confessionis in absentia factæ, sed ratione præsentis ratihabitionis seu approbationis, quæ est nova quædam Confessio virtualis; ad idque non est contra Decretum Clementinum.

CONFERENTIA. LIX.

195.

Quid si homini an manu agenti nequeat adesse nisi Sacerdos mutus: an is possit, aut teneatur ipsum absolvere nutibus, aut in charta scriptis verbis Absolutionis: Affirmat noster Pentius apud dianam, p. 2. tr. 6. resolve 14. Et Patricius suspendit suum iudicium, in casu ipsi contingente facturus, quod Deus inspirabit.

RESOLUTIO: Quia Absolutionem verbalem tantum præscribunt Concilia generalia. Trid. sess. 14. cap. 3. dicens: Formam hujus Sacramenti consistere in verbis Ministri. Ego te absolvo, &c. Et Flor. in Decreto Unionis, agens de forma hujus Sacramenti, ait, Esse verba Absolutionis quæ proferuntur à Sacerdote, dum dicit: Ego te absolvo, &c. Ego sanè in nullo casu præsumerem uti nutibus, vel scriptis. Rationem do: quia ex Conc. cit. manifeste sequitur, formam Absolutionis sacramentalis debere necessariò, necessitate Sacramenti verbo oris exprimi: igitur gratis omnino

omniñò adhiberetur Absolutio scripta, etiam cum conditione, si forte valeat: cum corum sit, non valere.

196.

CONFERENTIA. LX.

NCn ratò contingit, Pœnitentem accepta pœnitentia discedere à Confessione non expectata Absolutione, in tantum, ut commodè revocari non possit: quid tunc faciendum Confessario: &c. Vel ita abest, ut extra conspectum Sacerdotis, adeoque moraliter absens: vel est adhuc in conspectu Sacerdotis: si primum, absolvi non potest: verò secundum, potest. Ita Petrus Martyr hante. Ratio utriusque partis est absentia vel presentia moralis.

At quamam illa: Nostro Patricio placet regula tradita à Thoma Tambur. l. 5. Sacram. c. 2. Præsentia moralis requisita sufficiens Pœnitentis ad Absolutionem sacramentalem, est illa, intra quam soleat communi voce, etiam altiori, homines cum hominibus loqui: Ex quo illum, qui in Conferentia casum retulit (quod ipsum in Salisburgi contigit) se fœminam absolvisse et Choro flectentem ad summum Altare, profert non dubitat, imo pro certo habet, se invalidè absolvisse. Sed contra hunc scrupulum ponitur sequentem casum Alsaticum.

CON

CONFIDENTIA, LXI.

Vulgo fertur per *Assatiam*, duos Dominos
 Parochos habitasse prope *Rhenum*, unum 197.
 ex hac, alterum ex altera ripa, qui proinde
 solebant alter alteri confiteri trans fluvium hoc
 modo. Volens confiteri clamabat ad alterum
 Domine Petere [utique vocabatur Petrus :]
 & ille, Quid vis habere : Respondet alter,
 Volo confiteri : tum Petrus, Quid fecere :
 dixit poenitens, Hodie sicut here : ad quem
 Petrus, Ora unum Misere, atque ita absolu-
 tum dimisit. Quæritur ergo, an inter istos duos
 Dominos Parochos sibi invicem confitentes fue-
 rit sufficiens præsentia moralis, non obstante
 interfluente *Rhen*o,

Ratio est Affirmativa. Ratio est, tum
 quia unus alterum sufficienter videbat, tum
 quia unus alteri commode & intelligibiliter
 loquebatur. Nec opponere licet, eorum vo-
 ces non fuisse tantum altiores, sed altissimas :
 quæro enim, ostende mihi terminum vocis al-
 tioris, qui requiratur & sufficiat ad hanc præ-
 sentiam moralem, quam si mihi ostenderis,
 formabo vocem una nota altiolem : de qua re-
 dabit quæstio, an & hæc sufficiat, certe non
 poteris redtere rationem, cur prior, hæc
 posterior non sufficiat : atque ita pervenie-
 mus ad vocem altissimam, qua uti debebant
 præ-

præfati Dōmini Parōchi : sed relinquo iudicium sapientioribus.

CONFERENTIA LXII.

198. **A**liquis in platea lethaliter vulneratur, prospiciente per fenestras sacerdote, an possit ipsum per fenestras absolvere ob periculum, ne interim dum descendat, ille moriatur.

Re. Poterit utique, si inter fenestram & vulneratum ea sit distantia, qua aliàs cum hominibus communi, vel etiam altiori voce loqui posset, ut sup. dictum.

CONFERENTIA LXIII

199. **Q**uid sentiendum de illo, qui moribundum Confessum, interlocutionibus aliis distractus, oblitus est absolvere, & abiens in plateam recordatus, cum jam ab ædibus distaret prope 20. passus, se obvertit versus illam domum, pronuntiavit formulam Absolutionis ad infernum directam.

Re. Non valuisse absolutionem: Ratio est: quia dirigebatur ad non præsentem mortaliter: sicuti non valeret, si subiro vocatus ad moribundum in extremis constitutum, iam proximus ipsius ædibus pronuntiaret formam, metuens, ne prius moriatur quam ipsum pertingat. Ita Leander cum Tamburino.

CON

CONFERENCE LXIV.

Absolvente Confessario more solito, eo inadvertente pœnitens erupit è Confessionali, ita ut videri amplius nequeat, iateim Confessarius certo scit eum adhuc esse intra paucos passus, utpote eluctantem inter confertam & comprimendam turbam volentiam confiteri: an talem sic latentem possit absolvere.

¶. Cum Bonacin, Et Gobat apud Patricium affirmativè: Ratio est, quia necesse non est (ait Bonac.) oculis usurpare illum, cui peccata dimittis, dummodo non dubites de ejus præsentia.

CONFERENCE LXV.

201.

Sunt quidam Pœnitentes, qui post acceptam Absolutionem, bis, terve redeunt ad Confessionale cum nova materia: an sint semper iterum absolvendi?

¶. Sio Communis omnium est, repetendam esse Absolutionem, quando pœnitens adfert novum peccatum vel circumstantiam à principio necessario confitendam. Puta, si confiteatur novum peccatum mortale antea non confessum, vel novam circumstantiam speciem peccati mutantem: Si numerum notabiliter excedentem peccati prius confessi, Ratio est: quia omnia sunt materia necessaria novæ Confessionis, ergo & novæ Absolutionis. Contrarium omnino dicendum de novo peccato veniali

I

veniali

veniali tantum, aut circumstantia non necessario confitenda, ob contrariam rationem.

CONFIDENTIA. LXVI.

Pater Franciscanus itinerando per Bohemiam in qua Catholici Hæreticis palam mixti sunt, reperit in via hominem vulneratum, vel infirmum animam agentem? quem proinde non scit Catholicum nec an hæreticum esse: Male an benè vixisse: nec in eo post multos clamores ullum signum doloris probabile vel dubium advertit, quo saltem sperare posset profuturam fore Absolutionem, quæritur non immerito, an potuerit eum, saltem cum conditione, absolvere.

RESOLUTIO prima: Moribundus loquela & sensibus destitutus, qui nullo, certo, probabili, vel dubio signo ostendit; aut ostendere potest dolorem animi de peccatis, vel confitendi voluntatem nec valide, nec licite potest absolvi, nec absolute, nec sub conditione. Hinc in his terminis puto omnium esse certam: quia omnes, qui contrarium videntur dolere, loquuntur de moribundo, de quo constat Confessario, quod fuerit Catholicus: Quod probe & Christiane vixerit atque adeo paratus fuerit sibi non deesse in extremo Vitæ periculo, ac confiteri peccata sua, &c. Quæ (inquiunt) sunt quædam voluntas ac desiderium absolutionis Sacramentalis, proinde dari potest saltem cum conditione. Ratio autem

re-

resolutionis est, quia nullo unquam casu vali-
 de vel licite conferri potest Sacramentum abs-
 que sui parte essentiali; Sed confessio externa
 ac sensibilibus (formalis, vel saltem virtualis)
 est pars essentialis Sacramenti Pœnitentiæ:
 Ergo id nunquam sine illa conferri potest.
 Atqui in proposito nulla omnino est Confessio
 externa & sensibilis, ne quidem virtualis, ut
 supponitur ergo talis absolvi non potest, ne
 quidem sub conditione: quia ut Sacramentum
 licite sub conditione conferatur, oportet, ut
 adsit aliqua spes valoris & fructus, sed ubi
 est omnis confessio externa, nulla superest spes
 valoris vel fructus Sacramenti Igitur &c.

Dices: potest fieri, ut talis non tantum in-
 tus de peccatis doleat, desideretque Confiteri,
 sed etiam aliqua signa edat ex eis sensibilibus [et
 si Confessario incognita] ut sunt suspiria, ge-
 mitus, aspirationes, oculorum fixi intuitus,
 alij in corpore motus, qui fortè ordinantur à
 moribundo, ut nutus interni, ergo hæc suffi-
 ciunt Confessario ad impetendam Absolutio-
 nem, saltem conditionatam, &c. Cum nostrò
 P. Marchantio tom. 2. tr. 4. tit. 4. dub. 7. ubi
 hæc advertuntur prudenter, non esse denegan-
 dam Absolutionem conditionatam: quia tunc
 habentur signa dubia doloris interni, ac vo-
 luntatis confitendi [quæ Resolutio secludit]
 quæ quidem de quolibet bono Christiano pru-
 denter præsumi possunt, non autem de omni-
 no ignoto.

CONFERENCE. LXVII.

140. Solent famuli famulaeque fidei Orthodoxae famulantes apud Acaholicos, se accusare in Confessionali, quod non obseruarint ieiunia ab Ecclesia praecipita, comedendo carnes sibi appositas: nec dies certos festivos, omittendo audire Missas, laborando &c. An possint absolvi, si non promittant deserere tale famulitium.

¶. Hujusmodi famulos & ancillas oportet adhortari, ut provideant [termino seruitij expleto] sibi de famulitio apud Heros & Heras Catholicos, si tale habere nequeant, nisi cum notabili suo damno, studeant pro altero anno cum Dominis suis conuenire, ut sibi liceat diebus festiuis Missam & Concionem accedere: ac feriis sextis, sabbathinis, aliisque esurialibus concessis ab Ecclesia ferculis vesci: Et si nec hoc obtinere possint: nec advertant, quod praedicta fiant in odium religionis Catholicae, ne sollicitentur ad fidem suam deserendam? maneat in nomine Domini in suo seruitio. Ita per omnia G. b. In Theol. Iuridico morali Tract. 4. cap. 32. Et Experimentalis Alphabet. Audiendi Missam cas. 15. Ratio autem est: Quia praecipita Ecclesiae obligant ad sui obseruantiam, quando haec non causat grave seu notabile damnum. Dixi autem notanter si praedicta non fiant in odium Religionis Catholicae, & non sollicitentur, &c. Quia tunc nemo eos

excusat a peccato, ideoque si nolint deserere famulicium suum, absolvi, nec possunt, nec debent. Certi enim juris est, delinqui mortaliter ab eo, qui paret imperanti aliquid in contemptum Religionis.

CONFERENCE LXVIII.

205.

Quidam in prima hebdomate lucratus est jubilæum, in secunda incidit in Censuram Pontificiam aut Episcopalem: quæritur, an potuerit in secunda ab ea absolvi vi jubilæi, si denuo perfecit opera præscripta.

G. Det. Gob. in Theol. incid. comoral. tr. 3. cap. 34. num. 256. affirmativam esse probabiliorē citans pro se Navar. Henriq. Et alios. **Contra Lugo Ratio** [inquit] est: quia potest bis ab uno obtineri jubilæum: consequenter etiam favores: probat autem antecedens eod. tr. cap. 14. à num. 92. Quia beneficium Principis latissime interpretandum est. **L. Beneficium ff. de Constir. Princip.** Nec Bullæ Jubilæi restringunt gratiam ad unam vicem. **A.** potiori vera est hæc sententia in casu, quo obtentō in tua Patria Jubilæo, accedens ad alium locum, in quo adhuc celebratur, denuo perficit opera præscripta. In neutro tamen casu poterit indulgentia alterutrius hebdomatis applicari defunctis. **Hæc Gob.**

De Confessario seu Ministro Pœnitentiæ.

CONFERENTIA. LXIX.

206. **Q**uia ad Sacerdotem in sua Ordinatione Episcopus per manuum impositionem profert hæc verba: *accipe Spiritum Sanctum, quorum miseris peccata, remittuntur tuis &c.* **Q**æritur hic: an quilibet in prima sui Ordinatione, simul cum potestate Ordinis accipiat etiam potestatem validè absolvendi à peccatis.

RESOLUTIO: Non omnis Sacerdos potest validè administrare Sacramentum Pœnitentiæ sed solum duntaxat, qui habet Ordinariam vel delegatam Jurisdictionem super Pœnitentes. Ita Conc. Flor. in litt. Unionis, ubi dicitur quod Minister hujus Sacramenti, sit solus sacerdos, qui habet ordinariam vel delegatam Jurisdictionem. Rationem insuper addit Trident. sess. 14. cap. 7. dicens: *quoniam namque igitur naturalis ratio iudicis illud exposcit, ut sententia non solum duntaxat feratur, persuasam semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse synodus hæc confirmavit nullus momenti absolutionem eam esse, quam Sacerdos in eum profert, in quem Ordinariam aut delegatam non habet Jurisdictionem.* Itaque Sacerdos in Ordinatione accipit potestatem absolvendi in actu primo, seu radicalem tantum quam non potest exercere in actu secundo nisi ei ab extrinseco accedat Jurisdictio, siue auctoritas

ritas in subditos : & Approbatio, five iudicium
de idoneitate ad audiend. Confessiones. 207.

CONFERENCE, LXX.

Commune est apud Regulares privilegiatos
quod existentes in una Diœcesi ab eius E-
piscopo approbati, absoluant etiam subditos al-
liorum Episcoporum, à quibus non acceperunt
approbationem, quomodo hoc intelligendum
quia Episcopus unius Diœcesis non potest con-
cedere licentiam absolvendi subditos alterius?
itaque sit.

RESOLUTIO : prædicti Regulares pro
Confessionibus sæcularium approbationem de
idoneitate accipiunt ab Episcopis, jurisdic-
tionem autem immediate à summo Pontifice : Ita
enim ferunt Privilegia & Concessionem in Di-
plomatibus per modum legis expressæ ; quibus
confert Pontifex jurisdictionem omnibus Men-
dicantibus (nominatim Prædicatoribus & Mi-
noribus) à superioribus legitimis & electis, ad-
missis ac præsentatis ad Confessione: excipien-
das, sub hac tamen conditione quod Episcopus
iudicet eos idoneos ac sufficientes: adeo ut ap-
probatio Episcoporum sit conditio sine qua non
prærequisita ad hoc, ut Fratres mendicantes
possint uti jurisdictione concessa. Atque ita ju-
risdictio à summo Pontifice adveniens Regu-
lari approbato ab uno Episcopo, non limitatur
ad personas illius Diœceseos tantum. Ita Nicol.
V. Sixt. IV. & Paul. III. apud Rodriq. c. 10. l. 1.

qq. Regul. q. 61. a. 61. unde oritur alia mul-
tum controversa.

CONFIDENTIA. LXXI.

Utrum Regularis approbatus ab uno Episcopo
juxta formam Trid. accipiat jurisdictionem
pro tota Ecclesia.

209. R. Primo: si sensus quæsitus sit: an Regularis
approbatus ab eo Episcopo, existens in eju-
dem Diœcesi, possit absolvere omnes quantum
vis extraneos totius Ecclesiæ ad se venientes
affirmativè, hoc ipsum enim concedunt Pon-
tifices cit. n. præced.

R. Secundo: Si vero sensus quæsitus sit: an
Regularis approbatus ab uno Episcopo, possit
audire Confessiones in alia quacunque Diœ-
cesi sine illius Episcopi consensu & approbatio-
ne, negativè: Ratio est, quia Conc. Trid. sess.
25. cap. 15. decernit, nullum etiam regularem
posse Confessiones secularium, etiam sacerdotum
audire, nec ad illud idoneum reputari, nisi aut Pa-
rochiale beneficium, aut per Episcopi examen,
illud videbitur necessarium esse, aut alias idoneus
dicetur approbationem, quæ gratis detur obtinenti
privilegiis & consuetudinibus quacunque etiam immem-
morabilis, non obstantibus. Hæc Concil: Est
quibus per approbationem adjudicatam esse
Episcopis in hunc finem: ut quisque cognoscens
idoneitatem ac sufficientiam Confessorum
in sua Diœcesi hoc Sacramentum administran-
tium cui finicerte non satisfaceret in sententia
affir

affirmante, siquidem approbatio unius Episcopi in una Diœcesi, aliis Episcopis de idoneitate non constat.

CONFIDENTIA. LXXII.

210.

Regularis Sacerdos in suo sententia abundans, à superiore ob certas causas non præsentatus Episcopo in ordine ad accipiendam approbationem, se ipsum præsentat, obtinetque approbationem: an validè absolvat pœnuentes ad ipsum recurrentes?

& cum distinctione: si is contra voluntatem Superioris se præsentans approbatur ab Episcopo, ut jurisdictionem à Pontifice privilegio concessam accipiat, nihil accipit & invalde absolvit. Ratio est: quia pontifex non censetur conferre illam jurisdictionem, nisi præsentatis à suo superiore, tanquam sub conditione, sine qua non: conferretur enim ipsi hujusmodi jurisdictio in gratiam Religionis, non verò Religiosi privati. Si vero talis Religiosus approbetur ab Episcopo ut jurisdictionem accipiat ab Episcopo in ejus subditos: tunc quidem omnino jurisdictionem accipiet, at non nisi in ejusdem Episcopi subditos: eosque valide absolvet, sed non licite: Ratio est: quia Episcopus potest suam jurisdictionem committere cuilibet idoneo, qui se ei aliquo modo saltem quoad hoc ministerium, subijcit: & quia contra obedientiam id facit, peccat toties, quoties absolvit.

15

CON.

211.

CONFIDENTIA. LXXIII.

Utrum approbatus ab Episcopo Regulari privilegiatus, cum licentia Superiorum, prætextu privilegiorum & indulgentiarum generalium, absolvendi quoscunque fideles absolvat etiam Personas Religiosas tam viros quam fœminas.

ꝛ. Nec viros, nec fœminas, nisi de consensu & licentia Superiorum cujusvis Ordinis respective. Sic enim declaravit Clem. VIII. Bulla. Romani Pontificis: data 1598. 3. Novembr. Ubi declarat, nunquam fœminam Moniali dare licentiam confitendi alicui con-
dispositionem suorum Superiorum.

Excipitur casus, quando est consuetudo tolerata in Monasterio, præcipue Monialium ut advenientibus Religiosis fratribus confiteatur. Secundo quando interpretative saltem potest legitime præsumi de consensu & voluntate Superioris, v.g. quando Religiosi mittuntur foras, aut de jussu & licentia Superiorum aliquante tempore in locis, ubi non sunt Confessarii sui Ordinis, quia à Prælati suis jurisdictionem habent. Tertio in Jurisdictionibus, in quibus patenter, quoad hoc, jurisdictioni huic Regularium derogatur ut soleat adeoque tunc possunt sibi eligere quemcumque Confessarium ab Episcopo Loci approbatum Regularem, secularem &c. Nisi manifeste

contradicit Superior. Denique in articulo mortis omnes sacerdotes etiam simplices & excommunicati, ab omnibus absolvere possunt: quia in tali nulla est reservatio.

CONFIDENTIAL.LXXIV.

Contigit haec pridem in quodam monasterio sanctimonialium Tertij Ordinis S. ^{212.} Francisci, convenire plures Dominos Parochos pro lucrands Indulgentiis Portuiculae, quos proinde Venerabilis Mater rogavit, exciperent Confessiones copiose concurrentium Penitentium ex diversis Parochiis: quo facto orta fuit disceptatio in Mensa, cujus autoritate & jurisdictione potuerint praefati Domini absolvere poenitentes alienarum Parochiarum: cujus Puras.

¶. Auctoritate Consuetudinis probatae ex tacito consensu Ordinariorum id scientium, & non contradicentium. E enim est sufficiens delegatio tacita, qua etiam Parochi, alique Sacerdotes Curati communiter, & sibi invicem, & a his sacerdotibus approbatis confitentur. Idem fieri solet in peregrinationibus, ad quas subinde sunt magni concursus hominum ex diversis Parochiis convolantium, in quibus Sacerdotes curati excipiunt Confessiones quorumvis: utique ex praefata consuetudine probata, & tacita licentia superiorum. Vel die: quia multi Parochi confessiones excipiunt: alter alterius Parochianos absolventes, ceterum alter alterum delegare, eique super

super suos facultatem absolvendi impertiri
quo quid facilius.

CONFIDENTIA. LXXV.

Sacerdos simplex invalide ab Episcopo ob
tinet beneficium Parochiale : ob quod cre
ditur communiter verus Parochus, cum non
utpote ob impedimentum aliquod Canon
cum : quaeritur an valide absolvat Pœnitent
res suos Parochianos ? Ratio dubitandi est
quia nullam habet jurisdictionem, nisi quia
Parochus : cum ergo Parochus revera non
sit, nullam videtur habere Jurisdictionem seu
potestatem absolvendi.

Re. Eum habere Jurisdictionem ex errore
communi & titulo colorato : adeoque valide
absolvere Parochianos. Ita *communis Theologia*
Ratio ducitur ex benigna interpretatione pi
Matris Ecclesiae, quae in communi errore cum
titulo colorato, utilitatem publicam fidelium
ne scilicet, magni oriantur scrupuli, turbatio
nes ac difficultates circa hujus Sacramenti ad
ministrationem, aliaque ministeria, quae juris
dictionem requirunt, puta assistentiam Matrimo
nii &c.) voluit hunc defectum supplere
& dare veram jurisdictionem illis, qui alioquin
capaces illius sunt, stante errore Communi
titulo colorato.

CONFIDENTIA. LXXIV.

214. **S**ciolus Sacerdos simplex scit, esse sententiam
probabilem, sacerdotem simplicem non
dur

dum approbatum posse moribundum, etiam in præsentia proprii Parochi, absolvere: ideoque hac fretus opinione eum absolvit: quaeritur, an non peccet mortaliter: & an Mater Ecclesia ipsi in hoc casu conferat jurisdictionem.

§. Cum nostro P. Patricio Teol. sacram. p. 3. cap. 4. num. 727. cum limitatione: quando subest justa causa utendi jurisdictione probabili, cum commode non possit usurbari Jurisdictio certa, illa licite utimur: eamque, si forte à parte rei non adsit, supplet Mater Ecclesia: Cum sola au em & mere probabili jurisdictione (certa facile habenda vel habita relicta) ex mera libertate absolvens, peccat mortaliter: nec ejus defectum pia supplet Mater Ecclesia.

Ratio est: quia secundum communem doctrinam, in Sacramento quoad essentialia nunquam licet uti probabilis tantum, relicta certis, ob periculum nullitatis: sed jurisdictione est quid essentialiter requisitum ad Sacramentum Poenitentiae valide ministrandum: ergo non licet uti jurisdictione probabili tantum absque justa causa, quando habetur, aut haberi potest certa jurisdictione: nec verosimile est Ecclesiam tunc supplere Jurisdictionem, si revera non adsit: quia non conferatur favore merae libertati, curiositati, vel praesumptioni temerariae, sed solum congruae necessitati vel
mi-

utilitati indehnum, quatenus in proposito casu non habet Sciolus in præsentia Parochi Sacramentum Pœnitentiæ administrans. Aliud esset, si moribundus ex rationabili causa nollet, vel non posset Parocho confiteri. Sed contra Dices: Conc. Trid. sess. 14. cap. 7. absolute concedit potestatem omni Sacerdoti in mortis articulo absolvendi a quibusvis peccatis ac censuris: ergo etiam simplici in præsentia Parochi, Resp. neg. ant: addit enim, *ne hac occasione aliquis pereat*: quando autem Parochus adest, vel alius sacerdos Curatus, non est timendum, *ne moribundus pereat*: igitur tunc non confertur à Conc. potestas absolventi sacerdoti simplici absolute.

215.

CONFERENTIA. LXXVII.

PONOamus, in aliquo Episcopatu esse casum reservatum Episcopo grave furtum: item gravem percussorem clericum, vel etiam alterius proximi: item adulterium & incestum cum con sanguin. homicidium &c. Tu autem furaris aliquot Cruciferos, cum intentione furandi plures aureos, intendis graviter ulcèdere clericum, vel alium proximum, sed re ipsa leviter tantum taugis, item tentas occidere alium, infligendo ei vulnus lethale, ex quo tamen

non

caſu non moritur : item exerceſ turpiſſimas actio-
nes cum uxore alterius, vel propria Conſan-
guinea; adeo ut in omnibus iſtis mortaliter pec-
ces, cu incurris caſum Epifcopo reſervarum?

R. Quod omnia negative : Ratio eſt ;
quia primo in furto requiritur, ut actio ex-
terna ſecundum ſe ſit gravis : tua autem actio
externa eſt levis, licet intentio ſit gravis,
quæ non reſervatur : idem eſt de percuffione
levi cum intentione graviter percutiendi :
Deinde licet in aliis etiam externe pecces mor-
taliter, non tamen conſummas peccatum,
pro quo lata eſt reſervatio, adeoque eam non
incurrit quia juxta jura, crimen non intelli-
gitur, niſi ſit conſummatum.

CONFERENCE, LXXVIII.

Contingit non raro Dominis Parochis, au-
dire ex Pœnitentibus Parochianis pecca- 116.
ta Epifcopo reſervata : quos proinde non
libenter ſine abſolutione dimittunt : nec
omnino audent abſolvere : quid igitur Con-
ſili.

Reſponſio. Interrogandos eſſe pœnitentes,
an ſciverint hujusmodi caſus eſſe reſer-
vatos, nec ne : ſi respondeant
ſe ſciviſſe, dimittantur ad eos, qui habent
potestatem eos relaxandi : ſi vero non ſci-
verint, pro hac vice abſolvi poterunt,
cum intimatione iſtis facienda, quod
pro hic & nunc eos quidem poſſis velit abſol-
vere

vere: quod si vero recidivi fuerint in eadem peccata, sciant, se eos non amplius absolurum. Ita *Novar. Quaffi. Ioseph. à. S. Januario apud Dianam. p. 30. tr. 4. resol. 63. & Quintanacuenas tr. 3. singul. tr.* Ratio est: Quia si secundum communem DD. dubitans de reservatione ab ea excusatur, quanto magis ignorantia laborans, in se tam odiosa?

CONFERENTIA. LXXIX.

217.

Solent plerumque Confessarii non privilegiati mittere poenitentes suos casibus summo Pontifici, vel Episcopo reservatis oneratos, ad Regulares privilegiatos, pro obtinendo beneficio absolutionis: Cum ergo defacto per *Alexand. VI.* damnatae sint hae propositiones, *Praelati Regulares possunt in foro Conscientiae absolvere quos cunque saeculares ab Haeresi occulta, & ab Excommunicatione propter eam incursum.* Item: *Mendicantes possunt absolvere, à casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate:* merito dubitatur, an huiusmodi Poenitentes sic onerati, per Regulares Confessarios exonerentur; est autem praecipua difficultas circa haereticos, & libros haereticos legentes: nec non Casus, quos Dominus Episcopi sibi reservant: quoad casus reliquos Pontifici reservatos res manet in antiquo. Itaque de illis sit.

RESOLUTIO prima: Nostri AA. RR. PP. 218.
 Provinciales petunt, obtinentque Roma li-
 centiam quinquennalem absolvendi ab hæresi,
 tam occulta quam notoria; non pro omnibus
 sed pro certis Patribus à se denunciatis, vel de-
 nunciandis. Atque ita validè, exonerantur
 missi ad nos à curatis non privilegiatis, qui in-
 ciderunt in hæresim, aut legerunt libros hære-
 ticos.

219.

RESOLUTIO secunda: Non præsumimus
 absolvere à Casibus Episcopalibus, quos Do-
 mini Episcopi sibi reservant, nisi vel licentiam
 ab ipsis obtinuerimus, vel certè quatenus hi
 consentur, etiam non rogati, hanc facultatem
 nobis concedere, dum norunt apud nos vigere
 [prout revera viger in Germania] morem ab-
 solvendi à talibus Casibus, & tamen non con-
 tradicunt, ut optimè observat P. Gobat. casu
 VIII. num. 374. addens: quod Consuetudo pos-
 sit ampliare, imo tribuere jurisdictionem. Na-
 var. cap. 277. num. 251. loquens in specie de
 Casibus reservatis, & consulto notans: si quis
 casus Episcopalis habeat annexam Excommu-
 nicationem ab hominibus latam, speciatim in ho-
 minem, & is nondum satisfecit parti læ, ab-
 solvendum non esse. Et sic puto abundè sa-
 tisfactum dubio proposito.

CONFERENTIA. LXXX.

Accedit Confessarium non præditum facul-
 tate absolvendi à casibus reservatis, habens ca. 220.

K

sum

sum reservatum, cum vel unius censura qui non potest hic & nunc sine scandalo infamia, gravi damno aut periculo in bonis corporis vel fortunæ omittere Sacram communionem, aut Missæ celebrationem: nec propter certum impedimentum potest adire Superiorem, nec alium legitima absolvendi potestate præditum: quid faciendum Confessario, ante resolutionem

Notandum, aliud esse impedimentum ad eundem Superiorem (v.g. Pontificem pro Casibus Papalibus vel Episcopum pro casibus Episcopalibus) perpetuum, ut in senibus, mulieribus impuberibus, valetudinariis, pauperibus, &c. Aliud impedimentum tantum temporale & transitorium, quo quis hic & nunc non potest adire Superiorem sine magna difficultate poterit autem postea: jam hoc notato sit

221. RESOLUTIO prima: existente impedimento perpetuo in Pœnitente accedendi Superiorem, eatenus cessat reservatio, ut impeditus directè absolvi possit ab alio inferiori, sine onere denuo confitendi. Ita apud *Patric. hic pag. 5. num. 750. communissima DD.* Ratio est: quia tunc ipsa rationabilissima Epikeia, & juris interpretatione, quod ad impossibile obligari nemo potest, censetur cessare reservatio.

222. RESOLUTIO secunda: In casu necessitatis proposito in Conferentia, quando impedimentum est temporale & transitorium, potest inferior Confessarius pœnitentem absolvere indi-

recte

rectè, vel etiam directè, uno ex tribus modis
 sequ. cum onere tamen deuo comparandi co-
 ram superiore, eiusve delegato vt g. Regulari
 privilegiato, ad iterum confitendum peccatum
 reservatum. Ita iterum *commiffima DD. ubi
 sup. num. 755.* Ratio est: quia stante impedi-
 mento temporali adeundi superiorem, revera
 non aufertur reservatio, neque Confessario da-
 tur plena iurisdicctio, sed solum propter neces-
 sitatem conceditur licentia absolvendi, cum
 dicto onere

Quæres: Qui sint illi tres modi absolvendi
 huiusmodi pœnitentem; &. Primus est, talem 223.
 non teneri confiteri Sacerdoti inferiori cum di-
 cto onere, saltem, si præter reservatum nul-
 lum aliud habeat mortale; sed potest se gere-
 re, sicut qui non habet copiam Confessarii,
 cum nullus, per se loquendo, contra volun-
 tatem suam cogitur bis confiteri idem pecca-
 tum: potest ergo præmissâ contritione celebra-
 re, communicare &c. Ita cum alijs *Suar.
 Disp. 30. sect. 3 Laym. cap. 12, num. 2. & Me-
 derti passim.* Quod si autem præter peccatum
 reservatum habeat aliud mortale, probabilius
 ac tutius est, teneri confiteri communicaturum
 ob præceptum Christi, *probet autem seipsum ho-
 mo &c.* Secundus modus & sententia est, ta-
 lem debere tunc eidem Sacerdoti inferiori, qua-
 tenus fiat integram Confessionem, a non
 reservatis directè, à reservatis autem indirectè 224.

K. 2

solum

solum absolvi. Ita iterum Suar. & Laym. cit. cum Comuni. Tertius denique modus est confiteri sola non reservata, tacitis reservatis quippe quæ directe absolvendi non est copia Confessarij, ideoque non urgeat præceptum integritatis Confessionis, ne teneatur idem peccatum bis confiteri. Ita *Sotus Gabriel Diana, &c.* Omnes tres probabiles, adeoque elige, quos placet.

De Sigillo Confessionis.

225.

CONFÉRENTIA. LXXXI.

Quidam accedit ad Confessionale ad furandum pecuniam, bidem à pœnitentibus oblatam Confessario: quædam ad sollicitandum Confessarium eique offerendam occasionem peccandi carnaliter: an oriatur obligatio tacendi sigilli Sacramentalis,

Responsio Obligationem tacendi audita in Confessionali, non oriri, nisi ex Confessione quæ sit in ordine ad acquirendam absolutionem sive deinde eam acquirat, sive non; in proposito autem nec furti, nec scortum comparuere in ordine ad acquirendam Absolutionem Sacramentalem: Igitur exinde nulla oritur obligatio Sigilli Sacramentalis, etsi & hoc melius sit silentio comprimere quam sine necessitate evulgare. Ita com. DD. cum *Suar. D. 33. sect. 2. Laym. cap. 14. num. 1.*

CON

CONFERENCE. LXXXIII.

Simplicius bona fide confessus est Simulario Laico, putans esse Sacerdotem, animo obtinendi absolutionem: an Simularius contra obligationem sigilli Sacramentalis servandi, Responso affirmativè: Ratio est, quia talis Confessio ex parte Simplicij fuit Sacramentalis.

CONFERENCE. LXXXIV. 227

Sacerdos ob certa indicia, vel relatio em alterius, constituit unum de Confratribus de furto accusare, interim Confrater ille confitetur eidem Sacerdoti hoc ipsum furtum, an is possit nihilominus accusationem proseguere.

Responso posse, dummodo nihil utatur ex Confessione, sed tantum indicia, vel relatione ante Confessionem habitis. Sic post alios *Laym. cit. Conf. 82.* Ratio est: quia talis non nititur scientia Confessionis, nisi forte addat, se certo scire furtum à poenitente commissum, quia istam certitudinem habet ex Confessione.

CONFERENCE. LXXXV.

Contingit aliquando poenitentem per Interpretem confiteri: An tunc ille teneatur ad tunc ille teneatur ad Sigillum Sacramentale servandum? Responso cum *D. Thom. & Scot. 4. dist. 21. Suar. disp. 31. sect. 4. & aliis: Hoc 218.* Sigillo obligari omnes, ad quos quomodocumque noticia Sacramentalis venit, adeoque Interpretes, audientes: Cui Confessor illicite revelavit Confessionem: consultus à poenitente

in Ordine ad Confessionem faciendam : & superior, cui Confessarius aperuit peccatum reservatum ad obtinendam facultatem absolvendi illud. Ratio est; quia in omnibus his casibus habetur noticia ex Confessione facta, in ordine ad Sacramentalem absolutionem obtinendam; & in omnibus Confessio redderetur onerosa ac odiosa; consequenter ob reverentiam Sacramenti ab omnibus servandum est secretum.

229.

CONFIDENTIA. LXXXVI.

Est una ex præcipuis controversiis in hac materia, utrum pœnitenti liceat dare licentiam Confessario, loquendi de peccatis ipsi confessis coram alijs extra Confessionem? negari videtur noster, Scot. 4. dist. 21. q. 2. ad primum principalem, contra communem aliorum, Quia igitur dicendum.

RESOLUTIO: Si obligatio servandi sigillum introducta est in favorem Solius Pœnitentis, vera est sententia communis, illum scilicet posse dare licentiam Confessario, loquendi cum alijs de peccatis confessis: Si vero introducta simul est in favorem Sacramenti pœnitentiæ, ne fiat odiosum, & ipsiusmet Communitatis fidelium, ut pœnitenti se urè confiteri abique ullo periculo infamiæ, & ne per revelationes fiant sibi mutuo abominabiles, tenenda est sententia Scoti contra communem. Ratio utriusque partis, & brevis, & facilis est: S

enit

enim ista collatio Confessionis est jus totius pœnitentis, penes ipsum est juri suo cedere vel non cedere: si autem amplius extenditur ad totam communitatem fidelium, & præsertim ad bonum & favorem ipsius et Sacramenti, certe non est penes pœnitentem, tanto & alieno juri cedere: relinquatur ergo decisio controversiæ prudenti judicio Lectorum. Mihi hastenus placuit pars posterior, tum ob auctoritatem nostri Doctoris subtilis, tum quia talis concessio inferre videretur irreverentiam ipsi Sacramento, cum ejus secretum tollat, quod est de jure divino, naturali & Ecclesiastico, in quo sine dubio dispensare non potest pœnitens. Concedat Pœnitens licentiam Confessario extra Confessionem, & nulla amplius erit controversia.

CONFERENCE. LXXXVII.

An liceat Confessario ex notitia solius Confessionis, uti aliquo signo extra Confessionem, quod ex se est indifferens ad significandum peccatum al quod esse ipsi notum ex Confessione, licet aliquibus personis ex notitia antea habita per accidens significet peccatum illud ex Confessione istius pœnitentis venisse in eius notitiã. E. g. si duo conspirarent in mortem sacerdotis, & idcirco vino, quò in Missa usus est, venenum admicerent, postea unus eorum facti pœnitens id in Confessione Sacerdoti illi aperiret: quæri enim potest utrum Sacerdos ille posset rejecto illo vino aliud perere, vel omnino non sacrificare.

K 4

RE-

RESOLUTIO: Et si non licere defendantur
DDes fere communiter, quos citant & sequuntur *Lago disp. 23. sect. 2. num. 110. & Gobat. cas. 23. num. 997.* eo quod videatur intervenire indirecta revelatio sigilli nullo unquam casu licita, licere tamen docent alij æque graves ac multi *Scot. 4. dist. 21. q. 2. & 3. Gabr. Sylv. Connich. Bonac. Laym. Tambur. &c.*

Ratio est: quia aliud est verbo vel facto patefacere ipsum peccatum confessum, quod tamen nunquam licet: aliud est aliquid agere vel committere, ex quo alij aliunde scientes peccatum sumant occasionem suspicandi, peccatum illud confessum esse, quod per se licitum, imo aliquando debitum est: ut si videas me absolventem personam, cum qua hac nocte peccasti, nonne colligis, illam hoc peccatum confessam esse? item si Confessarios aliquoties accedat ad hominem domi concubinam alentem, ut illum ad emendationem hortetur tandem ejus confessionem excipiat, & ad sacram communionem admittat, nonne concubina apertissime colliget illum peccata fornicationis confessum esse, & tamen sigillum Confessionis fregisse quis dicat? sic igitur in proposito Sacerdos abstinens a Sacramento, nullo verbo vel facto prodit peccatum penitentis, sed merè per accidens [ratione scilicet: cognitionis aliunde jam habitæ] abis significat socium peccatum, esse confessum, quod nil contra sigillum. Aliud certe esset, si sacerdos ille tale

le signam poneret, ex quo non solum socij
pœnitentis, sed etiam alij adverterent tale pec-
caum fuisse confessum: tunc enim indirectè re-
velaret peccatum sibi confessum, quod in casu
proposito tantum per accidens manifestatur,
non omnibus, sed ijs tantum, qui prius habue-
re notitiam illius peccati.

CONFERENTIA, LXXXVIII.

221.

Confessarius ex Confessione Pœnitentis sub-
diti scit eum vertari in periculo æternæ
damnationis, si non amoveatur ab officio vel
loco: an non possit, imo teneatur ipsum amo-
vere, etiam si pœnitens sciat, hoc provenire ex
notitia accepta ex sola confessione? Ratio
dubitanli est: quia superior plus debet pro-
videre de salute sui subditi, quam de ulla re
alia.

RESOLUTIO: Simpliciter non licet
Confessario uti notitia ex sola Confessione ha-
bita, ad gubernationem vel directionem Pœ-
nitentis id advertentis, v.g. exhibere se seve-
riorem Pœnitenti: minus gratè cum eo lo-
qui: negare votum ad promotionem: famu-
lum furem ex servito dimittere &c.

Ratio est: quia ex obligatione sigilli sacra-
mentalibus non solum illicita est omnis
revelatio directa vel indirecta secreti Con-
fessionis alius, sed etiam omne id, quod con-
fessionem reddit gravem & odiosam fidelibus,
ipsique Pœnitenti: atqui evidens est, vel

K 5

ma.

maximè reddi Confessionem odiosam ex eo quod sciretur, Confessarium ex illa sola noticia posse Pœnitentem amovere ab officio privare suffragio &c. Igitur &c. Confir. decreto Clem. VIII. dato auno 1594. die 2. Maj in quo id expresse prohibuit seqq. *superiores pro tempore existentes, quam Confessarii qui postea ad superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne ea noticia, quae de aliorum peccatis in Confessione habuerint, ad inferiorem gubernationem utantur &c.*

Undè ad rationem dubitandi dicendum quemlibet plus tenèri providere salutem Communitatis quæ ex tali modo agendi periclitaretur, ex eo quod hoc Sacramentum aboleretur, quàm salutem unius subditi, qui possit sibi succurrere, si veller.

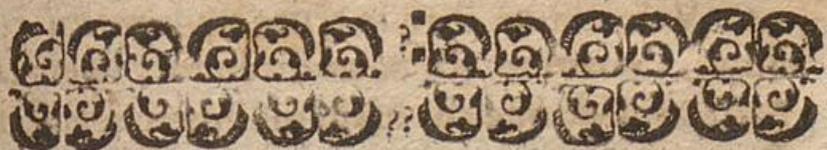
CONFERENTIA. LXXXIX.

EX sola Confessione pœnitentis Confessarius scit Ecclesiam esse pollutam; quæritur, quomodo is possit in ea?

232. *Re. Det. Patric. noster in fine hujus materiae sibi videri probabilibus ex Bonac. & Tambur. posse. Ratio est: quia Ecclesia non præsumitur velle obligare Sacerdotem ad non celebrandum, quando is ex sola Confessione novit, locum esse pollutum; siquidem credenda est potius favere sigillo quàm suo præcepto,*

Pro coronide.

Dicant omnes Confessarii cum **D. Bernardo** :
Nihil minus scio, quàm quod ex Confessione
scio. Id est : Confessarius ta se gerere debet
extra Confessionem, ac si nihil unquam audi-
visset in Confessione.

TITVLVS V.

De Extrema unctiōe.

CONFERENTIA. I.

PAROCHUS vocatus ad infirmum, repe-
ritiptum in fallibiliter moriturum prius.
quam absolvere possit omnium quinque sen-
suum unctiōes cum suis formis, quid facien-
dum.

¶. Laym htc cap. 3. num. 2. aliquos di-
cere ad valorem huius Sacramenti satis esse,
si unctiō, eaque unica, in quacunque cor-
poris parte, sub simplici verborum forma, fiat.
Ratio est : quia non plus ex Apostoli Jacobi
verbis colligitur. Quod si ergo voceris ad-
mor-